

VYSOKÁ HORA EŠTE RAZ...

291/2007

www.inky.sk

8. 8. 2007

Ešte raz Hora – Prítomnosť a Mlčanie – Adamov „iný svet“ – 99,99% – Vonku čaká realita – Hmly sa rozplývajú – Zotretá hranica – Naozaj nehreší? – Jasný pohľad – TV a modlitba – Hmmm

Chcem sa ešte raz vrátiť k onej „hore“ z pred-predchádzajúcej úvahy...

Bránou k nej je PRÍTOMNOSŤ. A bránou k prítomnosti je MLČANIE. Hlboké, vnútorné, mlčanie srdca...

Keď Had zviadol Evu (a ona Adama), začalo to tým, že v ich srdciach začali víriť nespočetné a zmätené myšlienky a dohady ohľadom Boha, ohľadom nich samotných, ich osudu, budúcnosti, hodnoty... Z týchto myšlienok a predstáv si utkali „nový“ svet – lepšie povedané: *iný svet* – do ktorého sa presťahovali – a do ktorého sme sa narodili aj my samotní, pretože on je chrbticou dedičného hriechu.

V tomto svete – *inom svete* – sa zrazu objavilo množstvo vecí, ktoré sa z bezvýznamných stali kľúčovo dôležité. Boh zmizol a jeho miesto zaplnili démoni...

Len si všimnite podstatu a jadro hádok, konfliktov a podobne. O čom sú? O tom, že nás niekto ponížil a niekto nedocenil a niekto sa nesprával podľa našich predstáv a očakávaní a niekto niečo povedal, urazil nás,... Pridajte si k tomu konflikty, vznikajúce zo vzájomného zápasenia o svoje „miestečko na slnku“ – zvady kvôli nejakým peniazom a roliam a dedičstvám... a máme objasnených 99,99% všetkého zla, s ktorým sa denne pasujeme! A zmapovaných 90% myšlienok a pocitov, ktorými sa denne zaoberáme a v ktorých žijeme ako v nejakom umelom, virtuálnom, *inom svete*.

A „tam“ vonku zatiaľ čaká svet skutočný, stvorený Bohom. Stačí zmlknúť vo svojom srdci... stíšiť sa... otvoriť oči a zahľadieť sa náhle novým spôsobom na svet okolo, na veci bežné – a zrazu nové a akoby neznáme! – na ľudí, na svoj vlastný obraz v zrkadle – a stále mlčať! – a zrazu sme späť. Sme naspäť vo svete Božom. Tom skutočnom, pôvodnom!

Démoni ustupujú, ilúzie sa rozplývajú. Zrazu sa všetko to, čo zamestnávalo naše mozgy, čo nás plnilo strachom a hnevom a vášňami, či smútkom a depresiami, zrazu sa toto všetko javí ako nereálne, naozaj *nejestvujúce*! A ono naozaj nič z toho *skutočne* nejestvuje!

V skutočnom svete je Boh sakramentsky skutočný a blízky, na dosah ruky. V skutočnom svete stojím na Skale, ktorou je On a ona dáva nášmu životu a nám samým cenu a hodnotu a On sám je veledôležitým cieľom, onou osou, ktorú sme stratili a s ňou aj stred a centrum nášho života!

Zrazu sme slobodní! Bez obáv sa môžeme vrhnúť do tejto reality, piť Život plnými dúškami, Život skutočný, reálny, farebný, nie šedivý a bledý ako *iný svet* ilúzií, ktorý sa stratil ako zdrapy hmly! Zrazu sme plní ohromného vzrušenia, pretože skutočný svet, skutočná realita je *opojná*. Naplnia nás energiou a v tomto novom svete sa všetko stáva *posvätným*. Akosi sa stráca rozdiel medzi *profánnym* a *duchovným*, pretože v Božom svete oboje jedno sú. Skutok už nemusí byť posväcovaný modlitbou, ktorú pri ňom odriekame, pretože skutok sám je oslavou Boha, je modlitbou i liturgiou zároveň. Jánove slová „Kto ostáva v Kristovi, nehreší...“ zrazu nadobúdajú svoj význam. Je naozaj až nemožné v tomto svete vykonať niečo ohavné a zlé! Nedá sa to. Teda – dá sa to. Dá, ale zároveň akosi nedá. V tej chvíli cítime, že by to bolo čosi strašné. Naozaj desivé. Čosi vskutku hodné večného zatratenia. Vo svete *ilúzií* sa všetko akosi miešalo dohromady, všetko bolo rovnako šedé, beztvaré a stále sa meniace... zlo sa tam akosi strácalo. Pripadalo nám akosi bežné. Všetné. Ľudské. Ale tu nie. Tu je všetko kryštálovo jasné. Čisté. Naša myseľ (oslobodená od 90% mentálneho balastu, pochádzajúceho z ilúzií) vidí a myslí jasne ako nejaký počítač. Dobro a Zlo sú zrazu jasné, viditeľné – samozrejme. A človek si zrazu ani nevie predstaviť, ako by v tomto reálnom svete mohol vedome a dobrovoľne konať niečo naozaj *zlé*!

Zato ale spústa vecí je vykúpená. Rozdiel medzi profánnym a „zbožným“, náboženským, duchovným,... je kdesi preč. Otázka „Modliť sa, alebo pozeráť televíziu“ stráca zmysel, pretože v tomto okamihu sa pozeranie televízie stáva rovnakou modlitbou, ako odriekanie litánií. Nakoniec však televíziu asi nezapneme... Nie preto, že by nebolo jej pozretie vykúpené – ale jednoducho preto, že sme s Bohom. A hoci s Bohom a v Bohu môžeme pokojne sedieť pred televízorom, či surfovať na nete – a oboje bude súčasne činnosťou, vyjadrením života i modlitbou k Bohu a v Bohu súčasne – rýchlo objavíme, že s Bohom sa dajú podnikať aj nekonečne *reálnejšie* a vzrušujúcejšie veci! A tak si zvolíme radšej ich...

No, nejaký som sa rozbánil. Nevie, či to vôbec malo nejakým zmysel. Či sa vôbec dá niečo podobné slovami odovzdať – a pochopiť. Nevie... Asi by som to sám tiež nepochopil, keby som to len čítal... A možno hej... Kto vie?

Váš Inky